

Tencereden Al Haberi 1

– Ömer Faruk · 04 Şubat 2012

Merhaba dostlar!

Merhaba dedik, duymadınız mı, yazılanı görmediniz mi? Tanrı selamını almamak olur mu? Yoksa selamımı rüşvettir deyu mu kabul etmediniz? Ha, anladım: Beni tanıyorsunuz, onun için almadınız. Haklısınız. Önce kendimi tanıtmam gerekirdi. Ben Çelik. Hangi Çelik mi? Bizim Çelik, yok yok sizin Çelik. O da değil, doğrusu tencere Çelik. Hem adım, hem de yapıldığım madde Çelik. Çok agresiv mi buldunuz beni? Eee, günde en az bir kere sizin de altınızda dakikalarca bazen de saatlerce, yüzlerce derecelik bir ateş yansa, içiniz tel fırça ile kazınsa acaba nasıl olurdu? Ondört senedir -birazdan anlatacağım- bu ev sakinlerine hizmet veriyorum. Aslında ondört yaşından biraz büyüğüm; çünkü imal edildikten sonra birkaç ay da bir mağazada karton kutu içinde bekledim. Bir ara vitrine de koydular üç günlüğüne, lâkin çok bilmiş tezgahdar hanım, oraya yakışmadığımı düşünerek beni tekrar kutuya hapsetti. Bereket bu ailenin hanımı geldi de beni alıp bu esareten kurtardı. Kurtarmasına kurtardı da keşke kurtarmaz olaydı. Çünkü asıl çileler o günden sonra başladı. Yemekler, çorbalar, kavurmalar, pilavlar, hatta su kaynatmalar hep benimle yapıldı. Nasıl bir tencere miyim? Dört litre hacmi olan, kapaklı, iki yanında kulpu olan normal bir tencereyim işte. Normal diyorum, sanki tencerenin anormal olanı varmış gibi... Lafın gelişi canım. Düdüklü olmadığımı anlatmak için öyle söylediğimi de düşünebilirsiniz.

Neyse asıl konuya gelelim. Tam ondört senedir sustum, hep içime attım, hiç konuşmadım ama artık canıma tak dedi ve o nedenle de bildiklerimi anlatacağım. Yoksa patlarım vallahi. "Hem düdüklü değilsin, hem de patlamaktan söz ediyorsun" dediğinizi duyar gibiyim. Haklısınız, patlama özelliği bizim akrabalarımız olan düdüklülere mahsustur. Benim gibi tencereler patlayamazlar, olsa olsa ancak taşarlar...

İşin başında iken sizlerle anlaşalım. Sonra "bilmiyorduk, söylemedin" mazeretleri ile karşıma çıkmayın: Benim duymak istemediğim iki tane deyiş var. Bunlardan birisi: "Tencere dibin kara, seninki benden kara." Ne demek bu Allahınızı severseniz? Artık dibi kara tencere mi kaldı? Eskiden yemekler odun ateşi ile pişirmiş ve tabii isten tencerelerin dibi kara olurmuş. Ama şimdi hemen her yerde odun değil doğalgaz ya da LPG yakıt olarak kullanılıyor. Hem insanlar kendi pisliklerini anlatmak için bizi niye alet ediyorlar?

Diğeri de "Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş" deyişi. Yuvarla bakalım beni, nasıl yuvarlayacaksın? İki tarafımdaki kulplar buna engel olacaklardır. Kulpsuz tencere yuvarlarım dersenez, o başka.

**

Hizmet verdiğim bu aileyi sizlere kısaca tanıtayım: Toplam beş kişiler. Karı-koca, iki çocuk ve bir de kocakarı. Ekonomik bakımdan orta halli, siyasi yönden karışık. Sağcı da var solcu da; hem modern hem de muhafakar bir aile..

Onlarla ilgili her türlü malûmata sahip olduğumu zannetmeyin lütfen! Ömrümün çoğu mutfakta geçiyor, ayda iki-üç kere salondaki masaya ve bindebir de balkona çıkarıldığım oluyor. Ancak bu sınırlı alanlarda

gördüklerim ve duyduklarımından bahsedebilirim. Mutfaktan salondaki konuşmaların bir kısmını duyabiliyorum, ama diğer odalardakini duymam imkansız. O yüzden aktaracağım bilgilerde eksiklikler saptarsanız kusura bakmayın.

Bu kısa açıklamadan sonra, aile bireylerini tanıtmaya devam edeyim;

Şekip bey, ellibeş yaşlarında bir muhasebeci. Evin babası. İşinde oldukça becerikli, ağzı laf yapan, durumu idare etmeye çalışan, karısından oldukça çekinen bir adam.

Şenay hanım, Şekip beyin karısı. Kırkdört yaşında. Çok sinirli, olaylara hep negatif açıdan bakan, dediğim dedik bir bayan.

Şeref, yirmidört yaşında. Evin sevgili ve biricik erkek evladı. Liseden terk. Askerliği yapıp geleli iki sene olmasına rağmen halen işsiz olan bir delikanlı. İş yok, fakat hayalen çok zengin. Hayali şirketleri yönetmekten gerçek yaşamda iş aramaya zamanı kalmıyor.

Şeyda, yirmiiki yaşında lise mezunu, işsiz, evde koca bekleyen, bilmiş geçinen bir kız.

Şehnaz hanım, Şekip beyin annesi. Kaç yaşında olduğunu kendisi de hatırlamıyor, ama seksenin üzerinde olduğu kesin. Kulakları az duyuyor, gözleri iyi görmüyor, koku alma duyumunu yitirmiş; romatizma, kalp, şeker, tansiyon gibi çok sayıda hastalıktan şikayet eden yaşlı bir kadın. Zehra hanımın sağlam tarafları da var tabii. Mesela çenesi, mesela ayakları... Nefes almadan konuşmasından ve mutfağa doğru güpür güpür koşturmasından zaten bunu anlayabilirsiniz.

Şekip, Şenay, Şeref, Şeyda, Şehnaz... Bıktım şu "Ş" harfini duymaktan. Birisi çağırılırken ister istemez önce "Şe" ağızlarından çıkıyor. Hele bazıları "Şe"yi uzatmıyorlar mı, doğrusu çok gıcık kapıyorum. Tabii "Ş" harfini e,i karışımı telafuz eden aile bireyleri de yok değil. Onlara da gıcıkım.

Bugün yaşanan bir olayla başlayalım isterseniz:

Bugün az kalsın buradan bir cenaze çıkacaktı. Olay evin en yaşlı bireyi olan Şehnaz hanımla ilgili. Laf aramızda bu kadıncağız biraz da bunamış. Birçok şeyi unutuyor, olaylara eklemeler yapıyor, kızdığı zaman da lafını esirgemiyor. Öfkelenip de ağzını bir açarsa...

Öğlenleyin Şehnaz nine, mutfağı boş görünce içeri daldı. Ocağın yanına yaklaştı, çakmağı eline alıp düğmeyi çevirdi. Nedense yakmaktan vazgeçip çakmağı yerine koydu, ama bu arada ocağın düğmesini sağa doğru büküp kapatacağı yerde, sola doğru bükü ve tabii etrafa gaz yayılmaya başladı.

Bu işi iptal ettiğini düşünen yaşlı kadın dolaba doğru gitti. Dolabın kapağını açıp bir şeyler atıştırmaya başladı. Ne yediğini göremiyordum, ama şekerli bir şeyler olduğunu tahmin edebiliyordum. Bir ses duyar gibi olunca, dolabın kapağını hızla kapattı ve kendi kendine konuşmaya başladı:

"Off, off. Bugün amma yoruldu. Şu sandalyeye oturup biraz dinleneyim. Gözlerim kapanıyor, bir ağırlık bastı. Uykudandır herhalde."

Ağırlık bastığı doğruydu, ama ne yediklerinden ne de uykusu geldiğindendi; doğalgaz yavaş yavaş etkisini göstermeye başlamıştı da ondan. Birkaç dakika sonra evin delikanlısı Şeref'in sesi duyuldu:

-Anneee, gaz kokuyor. Ocağı mı açık bıraktınız?

-Yok oğlum, ben saatlerdir mutfağa bile girmedim.

-Çok pis kokuyor, ben bir bakayım anne.

Şeref mutfağa girdiğinde babaannesinin baygın halini gördü, hemen ocağın düğmesini kapattı, kapıyı açtı ve yaşlı kadını kucakladığı gibi balkona çıkardı. Biraz sarstı kendisine gelmesi için. Seslendi:

-Babaanne, babaanne nasılsın? Neden ocağı açık bıraktın? Babaanne beni duyuyor musun? Kendine gel, aç gözlerini, dediyse de yaşlı kadından bir tepki gelmiyordu.

Tam umutsuzluğa kapılacağı sırada kadın yavaşça gözlerini açtı.

-İçim geçmişti, biraz mutfakta oturayım dedim. Ne bağırp duruyorsun oğlum?

-Babaanne, ocağı açık bıraktığın için az kalsın zehirlenip ölecektin.

-Ben ocağa elimi bile sürmedim, ama beni öldürmek isteyen bazıları bu işi yapmış olabilir.

Şenay hanım da mutfığa gelmişti ve söylenenleri duymuştu. Oğluna sordu:

-Ne oldu Şeref, ocağı mı açık bırakmış.

-Evet, yetişmeseydim ölebilirdi.

-Temizlik olurdu, fena mı?

-Öyle deme be anne!

Konuşmaların bir kısmını duyan Şehnaz hanım torununa seslendi:

-Şeref evladım, bu gelin hanım gene temizlik mi yapacaktı? Bıktım bu kadının temizliğinden de. Her gün, her gün temizlik mi olur? İnsana hiç rahat ve huzur vermiyor. Temizlik hastası, ne olacak!

**

(Devam edecek)